

Arrest

nr. 96 387 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 juni 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 september 1977 in Bagdad Adhamiya geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. Gedurende uw jeugd jaren woonde u in Koeweit. Na de invasie van Koeweit in 1990 verhuisde u naar de Qahira wijk in Bagdad. Na

daar een drietal jaar te hebben gewoond verhuisde u naar Adhamiya. Na daar drie jaar te hebben gewoond verhuisde u naar de Sumer wijk. Sinds 2000 woonde u in Amin II. In 2003 studeerde u af als licentiaat talen. Vanaf 2010 was u leraar Frans in een privéschool. Toen u op 20 mei 2012 toezicht hield tijdens de examens, hoorde u een leerling een andere leerling uitschelden omdat hij soenniet was. U kwam tussenbeide en maakte duidelijk dat zulke taal niet kon. De directeur hoorde de commotie en schreef een nota voor de pestende leerling, die zijn examen moest stopzetten. De volgende dag kwam de vader van deze leerling naar de school en eiste met u te spreken. Hij schold u uit en zei dat u zich niet had te moeien met wat zijn zoon zei. Van een vriend uit uw wijk vernam u dat de vader van die jongen tot de groepering 'Asaib Ahl Al Haq' (het Verbond van de Rechtschapenen) behoorde. Sinds 22 mei 2012 ging u niet meer naar uw werk. U werd dagelijks telefonisch bedreigd. Er werd steeds gezegd dat u zou worden vermoord als u uw wijk niet zou verlaten. Vanaf 27 mei 2012 verbleef u bij vriend in Bagdad Jedida. Na hier enkele dagen te hebben verbleven verhuisde u naar uw neef in Al Tijar. Op 1 juni 2012 ontplofte de auto van uw neef voor zijn huis. Diezelfde dag werd u nogmaals opgebeld waarbij werd gezegd dat u nog steeds in leven was. Hieruit maakte u op dat uw belagers achter de ontploffing zaten. Nadien veranderde u van telefoonnummer en verhuisde u naar uw oom in de Qahira wijk. Op 8 juni 2012 bent u uit Irak vertrokken. Op 13 juni 2012 kwam u in België aan waar u op 14 juni 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 7/5/07), een attest van de school waar u les gaf, uw diploma en uw jaarlijkse resultaten, een lidkaart van de Iraakse vertalervereniging, foto's van na de ontploffing van de auto van uw neef en een usb-stick waar nog enkele foto's en een filmpje in verband met dit incident staan. Voorts legt u een kopie voor van de aangifte die u deed omtrent de dreigementen die u ontving.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd wat betreft uw laatste verblijfplaatsen in Irak. In eerste instantie verklaart u immers van 27 mei tot 1 juni 2012 in Bagdad Jedida en nadien bij uw neef in Al Tijar te hebben verbleven (CGVS p.3). Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u verklaart dat de ontploffing bij uw neef op 1 juni 2012 plaatsvond, de ochtend nadat u daar reeds een dag had verbleven (CGVS p.9-10). Dit impliceert immers dat u reeds vóór 1 juni naar uw neef zou zijn vertrokken. Later verklaart u dan ook op 29 mei bij uw neef aangekomen te zijn (CGVS p.17). Maar zelfs dan is er nog een inconsistentie met uw eerdere verklaring aangezien u zei dat de explosie de dag na aankomst bij uw neef plaatsvond. U verklaart eerst ook tot 8 juni 2012 bij uw neef in Al Tijar te hebben verbleven. U zou nergens anders meer hebben verbleven in Irak nadat u bij uw neef vertrok (CGVS p.3). Dit is zeer opmerkelijk, wetende dat daar reeds een ontploffing zou hebben plaatsgevonden op 1 juni. Later verklaart u echter dat u na de ontploffing naar uw oom in Qahira zou zijn verhuisd. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u voordien zei het laatst in Tijar te hebben verbleven en van daaruit vertrokken te zijn, ontkent u dit simpelweg (CGVS p.15). Dat u niet eenduidig bent over wanneer u waar verbleef sinds u werd bedreigd, werpt ernstige vraagtekens op met betrekking tot de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw reis naar België. U verklaart met een vals paspoort per vliegtuig tot in België te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappijen u hebt gevlogen, noch welke luchthavens u bent gepasseerd (CGVS p.17). Dit alles is weinig geloofwaardig. Terloops kan nog worden aangehaald dat uw verklaringen betreffende uw echte paspoort inconsistent zijn. Zo verklaarde u tegenover de DVZ dat u uw paspoort heeft afgegeven aan uw smokkelaar (DVZ vraag 21). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt waar uw echte paspoort is, antwoordt u, bevreemdend genoeg, zonder enige nuance dat u het in Bagdad heeft achtergelaten. Dergelijke discrepanties doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien stemmen uw verklaringen over uw paspoort niet overeen met informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart immers uw paspoort van de G-serie in 2010 te hebben afgehaald (CGVS p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat sinds oktober 2009 paspoorten van de A-serie werden uitgegeven. Vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen betreffende de door u ingediende aangifte bij de politie niet overeenkomen met de inhoud van het document zelf (de vertaling werd aan het administratieve dossier toegevoegd). U verklaart immers in eerste instantie dat in de aangifte ook melding wordt gemaakt van de explosie (CGVS p.8). Nochtans dateert deze aangifte van 25 mei 2012 en dus van vóór de explosie plaatsvond. In deze klacht wordt dus uiteraard niets over de vermeende explosie vermeld. Dit geeft u later tijdens het gehoor dan ook toe. U geeft echter geen

afdoende verklaring waarom u eerder zei dat in de klacht wel over de explosie werd gesproken (CGVS p.15). Dergelijke inconsistenties doet in ernstige mate twijfelen aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis en de oprechtheid van uw verklaringen.

Voorts dient nog te worden gewezen op uw vage verklaringen omtrent verschillende aspecten van uw relaas die de geloofwaardigheid van uw verklaring niet ten goede komen. Zo is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u zich niet herinnert op welke dag van de week de ontploffing zich voordeed. Dit is te meer opmerkelijk aangezien het een vrijdag en dus weekend was, wat het toch gemakkelijker te onthouden maakt dan een gewone weekdag. Ook het antwoord op de vraag welk materiaal werd gebruikt om de explosie te veroorzaken moet u schuldig blijven (CGVS p.9). Volgens uw verklaringen zou Asaib Ahl Al Haq achter de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zitten. U hebt echter geen idee wie de lokale leiders of verantwoordelijken van die organisatie zijn. Vreemd genoeg verklaart u bovendien dat u sinds u door hen bedreigd werd, niet meer geconcentreerd was op hun activiteiten (CGVS p.10). Er kan nochtans verwacht worden dat iemand die door een welbepaalde organisatie wordt bedreigd net wel interesse zou tonen in waarmee deze zich bezighoudt, voordat hij de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten. Een dergelijke laconieke houding doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Ook wat betreft hoe u te weten kwam dat Asaib Ahl Al Haq achter de door u aangehaalde feiten zat blijft u betrekkelijk vaag. U zegt dat u een vriend verteld had wat u was overkomen. Die vriend zou vervolgens een rondvraag hebben gedaan en na twee dagen zou hij u hebben gezegd dat de vader van de door u berispte leerling een leider van Asaib Ahl Al Haq was. U heeft echter geen idee hoe hij hierachter kwam. Het is ook opmerkelijk dat u er nooit aan gedacht hebt te vragen hoe hij dit wist (CGVS p.12-14). Dat u deze mededeling klaarblijkelijk onmiddellijk voor waar aannam zonder verdere informatie in te winnen, kan allerm minst overtuigen. Het feit dat u wel zou vernomen hebben dat de vader een leider is van Asaib Ahl al Haq, is bovendien merkwaardig in het licht van de eerder gemaakte vaststelling dat u, toen u gevraagd werd naar lokale verantwoordelijken van de groepering, er geen enkele kon opnoemen. Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (CGVS p.19). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw identiteitskaart (dd. 7/5/07), een attest van de school waar u les gaf, uw diploma en uw jaarlijkse resultaten en een lidkaart van de Iraakse vertalervereniging, dewelke enkel iets zeggen over uw identiteit, herkomst en beroep, zaken die hier sowieso niet ter discussie staan. Wat de foto's van na de ontploffing van de auto van uw neef en de usb-stick waar nog enkele foto's en een filmpje in verband met dit incident staan, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden de afgebeelde gebeurtenis zich voordeed. Deze kunnen dus niet dienen als bewijsstuk voor de door u aangehaalde gebeurtenissen. Hetzelfde geldt voor de aangifte wegens bovenstaande argumenten. Bovendien betreft het hier slechts een kopie dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert "wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft" in zijn eerste de middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtsleer waarin wordt gesteld dat het element vrees slaat op "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in het geval van terugkeer", en dat wat de gegrondheid van de vrees betreft het volstaat dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging". Verzoeker stelt dat vrees weliswaar zowel een objectief als een subjectief element vereist, doch dat vrees volstaat, waarbij de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat doch niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgehad en dat ten aanzien van de vervolgende partij, "twee groepen kunnen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds." In casu meent verzoeker te kunnen stellen dat alle voorwaarden om als vluchteling te worden erkend vervuld zijn. Allereerst verwijst verzoeker naar zijn persoonlijke en psychische toestand, waarbij hij zich bewust is van het risico van vervolging door de groepering Asaib Ahl al Haq, zijnde het Verbond van de Rechtschapenen. Verzoeker beweert – met een verwijzing naar de rechtsleer – dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die

aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker meent dat de Raad op basis van het gehoorverslag in het administratief dossier kan vaststellen dat hij een gegronde vrees heeft, zijnde dat hij in Irak persoonlijk en werkelijk werd bedreigd door bovengenoemde groepering. Zo stipt verzoeker aan dat hij regelmatig via de telefoon werd bedreigd en dat er een bomaanslag op zijn leven werd gepleegd. Op 1 juni 2012 werd de auto van de neef van verzoeker tot ontploffing gebracht, een ontploffing die, volgens verzoeker, ontegensprekelijk tegen hem was gericht. In het licht van de bedreiging en vervolging meent verzoeker dan ook geen andere keuze te hebben gehad dan zijn land van herkomst te ontvluchten waardoor hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

In het tweede middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, werpt verzoeker een schending op van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Na een aantal theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, meent verzoeker dat de commissaris-generaal in casu de beslissing ten aanzien van hem niet naar recht heeft gemotiveerd en daardoor dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen. Immers beweert de commissaris-generaal omtrent de verblijfplaatsen van verzoeker in Irak ten onrechte dat hij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn laatste verblijfplaatsen aldaar. Verzoeker meent helaas te moeten vaststellen dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet *“beheerst”*. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij tussen 27 mei 2012 en 1 juni 2012 bij zijn neef in Al Tijar in Bagdad verbleven heeft, alwaar er op 1 juni 2012 een bomaanslag op zijn leven werd gepleegd. Meer nog meent verzoeker duidelijk te hebben gemaakt dat hij, na de voormelde aanslag en uit veiligheidsoverwegingen, naar zijn oom in Qahira is verhuisd. Verzoeker stelt hierover dan ook een coherente verklaring te hebben afgelegd. Aangaande zijn reis naar België, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal een foute mening is toegedaan met betrekking tot zijn paspoort. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift met een vals paspoort te hebben gereisd dat hij aan de smokkelaar gegeven heeft aangezien het om een vals paspoort gaat. Het spreekt dan ook voor zich, zo beweert verzoeker, dat, omdat hij met een vals paspoort naar België is gereisd, zijn eigen paspoort in Bagdad is achtergebleven. Hetgeen de commissaris-generaal hierover beweert is voor verzoeker een raadsel. Verder stipt verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn verklaringen aangaande de inhoud van zijn aangifte bij de politie niet overeenstemmen met de inhoud van de documenten. Verzoeker geeft aan te hebben verklaard tussen 27 mei 2012 en 1 juni 2012 bij zijn neef te hebben verbleven, alwaar op 1 juni 2012 een ontploffing heeft plaatsgevonden. Aangezien hij zijn klacht naar aanleiding van andere bedreigingen neergelegd heeft, spreekt het volgens verzoeker voor zich dat hij in de klacht van 25 mei 2012 geen melding heeft gemaakt van de ontploffing. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op een aantal vage verklaringen van verzoeker over de dag van de week waarop de ontploffing zich heeft voorgedaan en over het materiaal dat werd gebruikt om de explosie te veroorzaken, bestempelt verzoeker deze overwegingen als zeer laconiek, wat volgens hem aantoont dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoeker verklaart in zijn gehoor duidelijk te hebben aangegeven dat de aanslag op zijn leven op 1 juni 2012 plaatsgevonden heeft en dat dit precieze en concrete informatie is. Verzoeker vraagt zich dan ook af waarom een weekend gemakkelijker te onthouden zou zijn dan een gewone weekdag en stelt dat de commissaris-generaal dienaangaande geen enkele verklaring geeft maar enkel maar een loutere bewering opwerpt. Verzoeker schuift naar voren dat het niet wetenschappelijk bewezen is dat een weekend makkelijker te onthouden zou zijn dan een gewone weekdag en dat hij erin slaagt een precieze datum te geven waarop de aanslag op zijn leven plaatsgevonden heeft. Waar de commissaris-generaal opwerpt dat verzoeker het antwoord op de vraag welk materiaal gebruikt werd om de explosie te veroorzaken, schuldig moet blijven, geeft verzoeker aan dat hij leraar is en geen expert in explosieven. Dat de commissaris-generaal kennis van explosieven verwacht, duidt volgens verzoeker aan dat de bestreden beslissing onredelijk en disproportioneel is. Verzoeker meent ook duidelijk te hebben aangegeven dat de vader van de door hem berispte leerling de leider van de hierboven genoemde groepering is. Verzoeker besluit dan ook dat de bestreden beslissing haar eigen appreciatiebevoegdheid schendt en dat de Raad kan vaststellen dat de commissaris-generaal zich beperkt tot louter betwijfelen zonder grondslag.

“Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft”, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst hier allereerst op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgens hetwelke de asielinstanties automatisch een onderzoek dienen te voeren naar bijkomende bescherming, omdat de term asielaanvraag eveneens de aanvraag van subsidiaire bescherming dekt. Volgens verzoeker kan de Raad opmerken dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ruimer geïnterpreteerd dient te worden. Na het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een stereotiepe overweging naar aanleiding van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een aantal passages uit de beslissing te hebben geciteerd, voert verzoeker aan dat het rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst geen juist beeld weergeeft van de werkelijke veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker meent aan de hand van de door hem neergelegde bewijsstukken de werkelijke veiligheids-situatie te kunnen aantonen. Waar de bestreden beslissing verwijst naar informatie van de commissaris-generaal om aan te tonen dat het geweld in Bagdad doelgericht is, spreken, aldus verzoeker, pers-berichten uit Bagdad anno september 2012 van talrijke burgerslachtoffers bij aanhoudende bomaan-slagen gericht op burgers in Bagdad. Daarbij merkt verzoeker uitdrukkelijk op dat die slachtoffers geen Amerikaanse of Iraakse veiligheidsdiensten zijn. Verzoeker meent dan ook dat, gezien de veiligheids-situatie in Bagdad, hij in zijn thuisland het reële risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt verder dat ook de bestreden beslissing niet betwist dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is, waarbij hij erop wijst dat deze aanslagen aanhoudend zijn met een uitzonderlijke impact op het leven van de gewone Iraakse burger. Volgens verzoeker bestaat er voor burgers, gezien de aanslagen in Bagdad, een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Als bewijsstukken voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een artikel van <http://www.demorgen.be> en twee online-artikels afkomstig van het NOS-nieuws.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt allereerst gewezen op de incoherente verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn laatste verblijfplaats in Irak en de verschillende data die hij heeft opgegeven over het verblijf bij zijn neef. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker opmerkelijk vaag blijft over zijn reis naar België en dat hij niet kan zeggen met welke luchtvaartmaatschappijen hij heeft gevlogen en welke luchthavens hij is gepasseerd. Ook wijst de commissaris-generaal op de inconsistente verklaringen van verzoeker over zijn paspoort. Met betrekking tot zijn verklaringen over de aangifte die hij heeft gedaan bij de politie en de inhoud van het neergelegde document dienaangaande, merkt de commissaris-generaal op dat deze niet overeenstemmen en dat verzoeker vage verklaringen aflegt naar aanleiding van de vraag op welke dag de ontploffing zich voordeed, welk materiaal werd gebruikt om de explosie te veroorzaken en wie de lokale leiders of verantwoordelijken zijn van de organisatie waarvan hij beweert dat ze hem viseren. Met betrekking tot de medische problematiek waarvan verzoeker gewag maakt, merkt de commissaris-generaal op dat deze op zich geen verband houden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag en er wordt in de beslissing dan ook verder verwezen naar de geëigende procedure met betrekking tot medische elementen, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangaande de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker kan niet in het minst worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt heeft tot standaardoverwegingen, aangezien duidelijk blijkt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal het gevolg zijn van een doorgedreven en individueel onderzoek van de verklaringen van verzoeker en de documenten die hij heeft neergelegd.

2.6. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat betreft de feiten die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker dat hij zijn huis heeft verlaten op 27 mei 2012, daarna nog een paar dagen bij een vriend heeft verbleven, om daarna van 1 juni 2012 tot 8 juni 2012 naar zijn neef te gaan in de al-Tijar wijk, vooraleer daarna Irak te verlaten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 3). Wat later verklaarde verzoeker dat de bomaanslag bij zijn neef plaatsvond de eerste juni 2012 's morgens rond 7u (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 9). Op de vraag waar hij na de explosie nog heeft verbleven, antwoordt verzoeker dat hij bij zijn oom verbleef, de broer van zijn moeder, in de Qahira wijk (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 15), om dan wat later te verklaren dat hij op 29 mei is toegekomen bij zijn neef (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 17). Uit voorgaand overzicht blijkt overduidelijk dat verzoeker zichzelf meermaals tegenspreekt aangaande zijn verschillende verblijfplaatsen gedurende de laatste dagen voor zijn vertrek uit Irak. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij op 1 juni 2012 besloot om zijn huis te verlaten, onmiddellijk naar zijn neef gegaan is waar de dag nadien, op 2 juni 2012, de bom geplaatst werd (stuk 9, vragenlijst DVZ, 14 juni 2012, vraag 5). Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert steeds duidelijk te hebben gemaakt tussen 25 mei 2012 en 1 juni 2012 bij zijn neef te hebben verbleven en altijd beweerd te hebben na de aanslag naar zijn oom te zijn gegaan, kan niet overtuigen daar verzoeker, zoals duidelijk blijkt, zichzelf op dit punt meermaals tegenspreekt.

2.7. Ook het document dat verzoeker heeft neergelegd is niet van aard om de verwarring over zijn verblijfplaatsen op te helderen. De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van de neergelegde klacht van 25 mei 2012, waarvan hij een kopie heeft overhandigd aan de commissaris-generaal en waarvan zich een vertaling in het administratief dossier bevindt (stuk 12, Documenten, klacht), verklaarde zowel over bedreigingen door milities als over de explosie te hebben gesproken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 8). Dit wekt echter verbazing aangezien de klacht dateert van 25 mei 2012 en de explosie volgens zijn verklaringen pas een paar dagen later plaatsvond. Na confrontatie verklaarde verzoeker dat dit een misverstand is (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 15). Door in zijn verzoekschrift te verklaren dat hij klacht heeft neergelegd aangaande andere bedreigingen en dat het daarom voor zich spreekt dat hij in de klacht van 25 mei 2012 geen melding heeft gemaakt van de ontploffing, scheidt verzoeker hierover geen duidelijkheid.

2.8. Met betrekking tot de dag van de week waarop de ontploffing zich voordeed, verklaarde verzoeker dat hij zich deze niet meer herinnerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 9). Terecht wordt er in de beslissing op gewezen dat dit opmerkelijk is aangezien het een vrijdag was en dus weekend. Met zijn betoog over het gebrek aan wetenschappelijk bewijs dat een weekenddag eenvoudiger te onthouden is dan een weekdag, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door te verwachten dat verzoeker kan zeggen op welke dag van de week de gebeurtenissen, die zich minder dan twee maanden voor het gehoor zouden hebben afgespeeld, zich hebben voorgedaan. Bovendien wijst de Raad erop dat vrijdag voor moslims een bijzondere dag is, zodat verzoeker zich dit zeker zou moeten herinneren. Aangezien verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat de aanslag zich op 1 juni 2012 heeft voorgedaan en dit een vrijdag is, draagt de onwetendheid van verzoeker niet bij tot zijn geloofwaardigheid. Voor zover verzoeker de Raad kan bijtreden dat niet van hem mag worden verwacht dat hij weet welk materiaal er zou zijn gebruikt om de ontploffing te veroorzaken, merkt de Raad op dat dit niet van aard is om verzoekers onwetendheid over de verantwoordelijken voor de dreigementen te rechtvaardigen. Verzoeker legt verder weinig overtuigende verklaringen af aangaande de bedreigingen door de groepering. Uit het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker louter vermoedens heeft dat het "*Asaib Ahl al Haq*" achter de dreigementen zit (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 10-11) en dat die vermoedens losjes gebaseerd zijn op informatie die hij heeft verkregen van een vriend (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 13-14). Uit de verklaringen van verzoeker kan echter niet worden opgemaakt dat de vader van de door hem berispte leerling de leider is van *Asaib Ahl al Haq*, zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert, daar verzoeker aangeeft niet te weten wat de functie was van de vader bij "*Asaib Ahl al Haq*" en dat hij zich daarvoor baseert op de informatie van zijn vriend (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 14). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker verklaarde na de dreigementen niet meer geconcentreerd te zijn op de activiteiten van de

groepering (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 10-11), hetgeen blijk geeft van een manifest gebrek aan interesse. Van een asielzoeker die besluit om zijn land te verlaten mag immers een doorgedreven interesse worden verwacht voor zijn zaak en dat hij zich informeert om zo beter in staat te zijn het risico in zijn hoofd in te schatten.

2.9. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat hij met Iraqi Airways en Turkish Airlines zou zijn gevlogen (stuk 9, vragenlijst DVZ, vraag 35), terwijl hij dit ter gelegenheid van het gehoor bij de commissaris-generaal niet meer bleek te weten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 17). Ook met betrekking tot verzoekers paspoort doen er zich onduidelikheden voor vermits hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf deze te hebben afgegeven aan zijn smokkelaar, waarbij hij duidelijk aangaf dat het om zijn Iraakse "type G" paspoort ging (stuk 9, vragenlijst DVZ, 14 juni 2012, vraag 21; stuk 3, gehoorverslag CGVS 27 juli 2012, p. 6-7), terwijl hij thans in zijn verzoekschrift beweert dat het voor zich spreekt dat dit paspoort in Bagdad is achtergebleven. Deze inconsistente verklaringen van verzoeker zetten diens geloofwaardigheid verder op de helling.

2.10. Ten overvloede merkt de Raad op dat de foto's die verzoeker neergelegd heeft als bewijs van de bomaanslag niet in staat zijn om te overtuigen, daar er niet uit kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zijn genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal op dit punt. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat de vervolging politiek van aard zou zijn of verband zou houden met zijn behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst geen juist beeld geeft van de veiligheidssituatie in Bagdad en zich hierbij steunt op een aantal als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikels. De commissaris-generaal baseert zich immers op de uitgebreide en objectieve rapporten die aan het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) werden toegevoegd, op basis waarvan wordt besloten dat er in Bagdad weliswaar zware aanslagen worden gepleegd, maar dat deze een gericht karakter hebben en er geen sprake is van een 'open combat' zodat de impact op het leven van de gewone burgers beperkt is en er voor hen geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Aan dergelijke rapporten komt een grotere bewijswaarde toe dan aan de krantenartikels die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. Bovendien bevestigen de krantenartikels de landeninformatie van de commissaris-generaal, omdat er in het internetartikel van DeMorgen.be (Verzoekschrift, bijlage 3) sprake is van een bomaanslag bij de groene zone waar zich onder meer de ambassade van de VS bevindt en er in de internetartikels afkomstig van de NOS (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5) gesproken wordt over aanslagen tegen sjiitische pelgrims en de sjiitische gemeenschap, waardoor het gericht karakter van het geweld wordt bevestigd.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN